

De caça pel Cau: guerra i pau.

En Tartarí era el flamant president de l'associació de caçadors de gorres i cascs de Tarascó, ciutat de la PACA (Provence-Alpes-Côte d'Azur). Com a president de l'entitat i per mantenir viva la seua reputació i actualitzat el seu estatus d'home coratjós i decidit, organitzà una campanya heroica, un viatge de cacera, un "tour de force" per, de nou, atrapar un lleó, fos quin fos el seu preu, què calgués pagar o fossin quines fossin les prodigioses

aventures que calgués viure i suportar.

Ell, en Tartarí de Tarascó, estava avesat a aventures i decidí formar una nova expedició de cacera. Ara vers la Catalogne, el país del qual havia sentit a dir que era ple de genis locals i artistes visitants i, entre ells, el rei dels bohemis, el que més admirava i perseguia ja feia temps amb afany i fruïció, en Rusiñol. Aquest ocell sense plomes era un home ben curiós, fou el traductor al català del seu periple anterior escrit per l'Alphonse Daudet, creador del seu personatge i per tant pare, mare i esperit vital que l'insuflà l'ànima burlesca i èpica al mateix temps, de la que ell en feia bandera i per la qual era conegut des de Shanghai fins a Timbuctú.

Al despatx de Tartarí, un veritable gabinet de curiositats al fons del famós jardí del baobab, crida amb veu rogallosa: *Cap au Cau Ferrat !* (que sonà fonèticament com *Capocoferrà*). Seguidament fa: *Vers Sitges, allons-y*. Acte seguit es dirigeix cap a l'armeria de Can Costa Recalda on tots els dies entre les tres i les quatre imparteix justícia. Un cop allà arenga els seus correligionaris perquè s'avinguin a sufragar la partida pressupostària que ell mateix, Tartarí de Tarascó, ha ideat per capturar el lleó del Cau Ferrat, la peça més desitjada, feta del més preuat coure repujat. Peça del mes d'un agost tòrrid amb nits tropicals i temperatures disparades.

Per donar a conèixer la seva empresa Tartarí compona un pamflet, a manera d'auca, versos rodolins, que intitula *Romanç et alléluies du Pere Tartarin, chasseur et tuant de lions*. En poc més de mitja hora el plasma damunt paper i assegut al piano li posa música de cuplet, una cançoneta semblant als romanços populars. La canta en veu baixa quan surt

de casa, no sense abans estar ben previngut dels possibles enemics, ells, els atacants potencials apostats darrere de les portes, ells, dalt dels armaris o al tombar les cantonades fatídiques, ells.

La presumpció d'èxit el commina a assegurar cada un dels passos a donar. Però sense saber ni com ni quan, ja, de sobte, ja, es troba trepitjant els llindars de la blanca vila de Sitges. Quina alegria, quin goig i quina joia quan els peus de Tartarí de Tarascó petgen les pedres del carrer Sant Francesc, sent en el seu jo més pregó el retronar de les caixes de timbals i el so estrident i agut de les gralles de l'escola de grallers que l'esperen assegudes a la terrassa del Xatet per fer-li la rebuda i acompanyar com cal a un personatge literari i famós, com és ell, fins als Maricels.

I en arribar al Cau Ferrat obrir de bat a bat les portes després de fer sonar els picaportes gòtics de Consuegra, els que varen salvar tres homes l'onze de setembre de 1891 quan les aigües del riu Amarguillo es van desbocar arrasant tota la comarca manxega i rebentaren el pont d'Urda que, en realitat, era una antiga presa construïda pels romans.

Però el que interessa verdaderament a Tartarí de Tarascó és caçar aquell lleó del Cau Ferrat i amb gentil curiositat es dirigeix a la mestressa que vigila la sala vestida amb uniforme blau com si fos un agent de la guàrdia municipal. Li pregunta on és la fera, la bestia peluda?, ella li fa un gest amb la ma dreta adreçant-lo escales amunt. Aleshores s'adona que amb les presses i els nervis no va armat. Despenja i carrega una vella espingarda penjada en una panòplia i de pas es calça un vell casc que troba damunt d'un bagul. Escull el de factura francesa, descartant el casc alemany. Es fixa en els traus causats per les bales enemigues i es recorda de la seva estimada associació de caçadors de gorres i casquets, allà a la seva Tarascó natal.

L'espingarda li parla a cau d'orella i li explica l'anècdota de la polèmica encetada per Miguel de Unamuno que va comparar la llengua espanyola amb un màuser en front de la catalana una obsoleta espingarda. Però ell no se l'escolta pas massa, no n'hi fa cas. A més a més el casc gavatx l'impedeix sentir la veueta delicada de l'esprimatxada espingarda tota ella rovellada, malgrat els esforços del conservador dels museus per mantenir-la en forma. S'adona de la fragilitat de l'arma mora i per rematar-ho es proveeix d'una espoleta de bala de canó, contemporània als cascs de la guerra del catorze, i arreplega també una maça de ferro forjat, que és com la porra del gegant moro de Vilanova, una meravella de

l'art de l'armeria pirinenca. No content amb aquesta artilleria pesant aconseguix i s'emporta una punta de llança i una darga decorada amb els escuts de Lleó, Castella i Aragó.

Enfarfegat amb tota aquesta faramalla militar, vestit a la sitgetana amb faixa de geganter i espadenyes de pagès, trempat i rampant puja l'escala per trobar la bèstia bruna. Els esglaons són massa alts i, carregat com va en Tartarí, casi que ensopega i es mata: *s'ha matao Tato*, (que era el nom familiar amb que l'anomenaven de menut), *s'ha matao Tato*. Ja s'imagina els titulars a la portada de *La Vanguardia* i a les glosses còmiques d'en Xarau a *L'Esquella de la Torratxa*, amb els petits venedors de diaris cridant a plena veu: *Mor Tartarí en caure per l'escala del Cau Ferrat*.

Puja de nou l'escala i amb un llaç vermell engalta el lleó, el lleó s'ha escorregut i Tartarí li ha posat el peu a sobre. La vigilant plorava i és tant trist veure-la plorar una vigilant, el Sant Pere del Greco també plorava, de fet li han quedat un bon parells de solcs al rostre. L'endemà hi van trobar un petit bassal d'aigua en aquell racó, la vigilanta va cridar al tècnic de manteniment i aquest, després d'algunes comprovacions, va demanar al conservador i a la restaurador l'opinió sobre l'origen d'aquell líquid inodor, insípid i transparent. Fins i tot la direcció va ser avisada i els patrons del consorci, alcaldessa inclosa, informats de l'estrany fenomen. Finalment emeteren un decret ponderant que l'aigua era deguda a la condensació produïda pel circuit del clima i a un funcionament irregular de la instal·lació dels conductes ventiladors als nous aparells d'aire condicionat.

Mentrestant Tartarí, ja ben lluny a la seu de l'associació de caçadors de Sitges, al cap de munt del camí de la Fita, una colla de sapastres prepara l'esmorzar de forquilla que dediquen al gran caçador de Tarascó. Al rostidor ben a prop de la zona de picnic al damunt de les taules han muntat un escenari improvisat perquè un d'ells, l'estampa viva del senyor del Cau, interpreti el monòleg d'en Tiago Rusiñol, *El bon caçador*:

- *Perdonin. No hauran pas vist passar un gos primet, jove, pelut i simpàtic?. No? Vatua la bestiola! (...)*

- *No el veig ni en balcó ni en finestra... Ca!*

Leonard da Dabosch i Tartarmut